

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6CoP/42/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5710211652
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 01. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Yvetta Dzugasová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2017:5710211652.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Yvetty Dzugasovej, sudcov JUDr. Jany Urbanovej a JUDr. Adriany Gallovej, vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa: Z. V. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom u matky, zastúpené kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Martin, dieťa rodičov: matka I. A., nar. X.X.XXXX, bytom O., S. č. XX, zastúpená advokátom JUDr. Tomášom Zbojom, so sídlom O., G. č. X, a otec MUDr. I. V. I., nar. XX.X.XXXX, bytom G. A. R., R. č. XXX/X, zastúpený advokátom JUDr. Vladimírom Kašubom, so sídlom O., C. č. XX, o zvýšenie výživného a zverenie maloletej do striedavej starostlivosti, v konaní o odvolaní otca proti čiastočnému rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 12P/303/2010-990 zo dňa 22. júna 2016, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Martin č. k. 12P/303/2010-990 zo dňa 22. júna 2016 potvrdzuje.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bude rozhodnuté v konečnom rozhodnutí okresného súdu.

odôvodnenie:

1. Okresný súd napadnutým čiastočným rozsudkom podľa § 78 ods. 1 Zákona o rodine zmenil rozsudok Okresného súdu Martin č. k. 16P/80/2006-28 zo dňa 28.9.2006 v časti bežného výživného za obdobie od 1.10.2010 do 30.6.2013 tak, že otec je povinný prispievať na výživu maloletej Z. V. I. zvýšeným bežným výživným za obdobie od 1.10.2010 do 30.6.2013 vo výške 400,- Eur mesačne, vždy do 15. dňa príslušného kalendárneho mesiaca vopred k rukám matky a na tvorbu úspor za obdobie od 1.10.2010 do 30.6.2013 sumou 200,- Eur mesačne, na osobitný účet maloletej. Zameškané bežné výživné za obdobie od 1.10.2010 do 30.6.2013 vo výške 8.469,38 Eur súd povolil otcovi splácať v mesačných splátkach v sume 200,- Eur spolu s bežným výživným k rukám matky pod hrozbou straty výhody splátok. Súd prvej inštancie ďalej povolil otcovi splácať zameškané výživné na tvorbu úspor za obdobie od 1.10.2010 do 30.6.2013 vo výške 6.100,- Eur v mesačných splátkach v sume 150,- Eur na osobitný účet maloletej pod hrozbou straty výhody splátok. Na nakladanie s prostriedkami na osobitnom účte maloletej sa vyžaduje súhlas súdu. Matke bola uložená povinnosť zriadiť osobitný účet v prospech maloletej a tento písomne oznámiť otcovi v lehote troch dní od jeho zriadenia. Napokon okresný súd zamietol návrh otca na zverenie maloletej do striedavej osobnej starostlivosti a konštatoval, že o zvyšnej časti rozhodne súd konečným rozsudkom.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že tu je účelné rozhodnúť čiastočným rozsudkom, pretože ide o vec starostlivosti o maloleté dieťa a boli preukázané skutkové okolnosti prípadu, najmä príjmové pomery otca do roku 2013. Naposledy bolo o výživnom na maloletú rozhodnuté v roku 2006, takáto dlhá doba od poslednej úpravy výživného sama o sebe odôvodňuje vyhovieť návrhu matky. Matka mala v rozhodujúcom období len minimálne príjmy, v určitom období bola vedená v evidencii uchádzačov o zamestnanie. Maloleté dieťa prešlo na druhý stupeň základnej školy a má právo podieľať sa na životnej úrovni otca, ktorého príjmy sú na nadštandardnej úrovni. Ak otec v konaní tvrdil, že zo svojich príjmov

spláca v prospech svojho otca pôžičku na štúdium medicíny, okresný súd toto neakceptoval, keďže plnenie výživného má vždy prednosť pred inými výdavkami. Súd prvej inštancie prihliadol na fakt, že otec pracuje vo Veľkej Británii ako zamestnanec pre rôzne zdravotnícke inštitúcie, že je vlastníkom pozemkov, býva v rodinnom dome, chodí na zahraničné dovolenky a vlastní luxusné vozidlo. Z dôvodu preukázania zmeny pomerov okresný súd zvýšil výživné od podania návrhu do 30.6.2013. Pri rozhodovaní zohľadnil okresný súd aj pasívny prístup otca k plneniu jeho procesných povinností, ktorý ani po opakovaných výzvach nedokladoval svoje príjmy vo Veľkej Británii. K návrhu otca na striedavú starostlivosť súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie o zákaze styku otca s maloletou, ktoré je právoplatné a vykonateľné od 8.12.2015. Vzhľadom na krátkosť času, ktorý uplynul od danej úpravy, nevidel súd dôvod na tak rozsiahle možnosti stretávania ako to umožňuje striedavá starostlivosť. V minulosti sa dieťa s otcom stretávalo, ale podľa jeho vlastných slov pri stretnutiach trpelo.

3. Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonnej lehote odvolanie otec, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia vecí na ďalšie konanie. Namietal, že súd po ukončení dokazovania nerozhodol o tom, že sa dokazovanie končí, ale hneď vyhlásil čiastočný rozsudok. Ďalej uviedol, že na pojednávaní dňa 22.6.2016 predložil viaceré listinné dôkazy, a to aj vo vyhotovení pre zástupcu matky. Išlo o listinné dôkazy, ktoré sa vzťahovali k obdobiu od 1.10.2010 do 30.6.2013. Súd prvej inštancie ich bez ďalšieho založil do prílohovej obálky a nevykonal ich podľa § 129 ods. 1 O.s.p., ani nerozhodol o odmietnutí ich vykonania. Takýto postup považoval odvolateľ za porušenie jeho práva na spravodlivý proces. Otec ďalej v opravnom prostriedku vytkol okresnému súdu nesprávne rozhodnutie o jeho návrhu na zverenie dieťaťa do striedavej starostlivosti, pretože nejde o časť prejednávanej veci, ide o celé konanie o jednom návrhu, ktoré len z dôvodu hospodárnosti bolo spojené na spoločné konanie s konaním o návrhu na zvýšenie výživného. O návrhu na zverenie do striedavej starostlivosti preto nemožno rozhodnúť čiastočným rozsudkom. Okresný súd porušil práva otca aj v tom smere, že nerešpektoval názor vyslovený odvolacím súdom v rozhodnutí 6CoP/61/2011, ktorý uložil súdu vypočuť maloletú. Odvolateľ mal za to, že od rozhodnutia o zákaze styku uplynul dostatočný čas na prehodnotenie danej úpravy. Odvolateľ tiež nesúhlasil s posúdením okresného súdu, ktorý zvýšil výživné do 30.6.2013, avšak sám konštatoval, že mal preukázané pomery len do apríla 2013. Otec napokon poukázal na rozdielny prístup súdu pri hodnotení dôkazov - pôžička otca voči jeho otcovi nebola akceptovaná, zatiaľ čo práca matky za minimálnu mzdu u jej otca sa súdu javila ako vierohodná.

4. Matka vo vyjadrení k podanému odvolaniu nesúhlasila s prezentovanými odvolacími námietkami. Podľa jej názoru bolo vydanie čiastočného rozsudku v danom prípade správne. Otec celý čas tvrdil, že vo Veľkej Británii nepracuje a až po vykonaní dôkazov prispôbil svoje tvrdenia v tom zmysle, že jeho príjem je vlastne príjmom jeho otca, čo je neakceptovateľné. Zdôraznila, že životná úroveň otca je nadštandardná, je v jeho možnostiach platiť súdom určené výživné. Otec sám na poslednom pojednávaní uviedol, že je jediným zamestnancom spoločnosti EAE medical service ltd. a všetky príjmy vo Veľkej Británii sú výsledkom jeho činnosti. Otec a jeho manželka sú navyše spoločníkmi a konateľmi v spoločnosti Royal Clinics, s.r.o. Matka poukázala na fakt, že posledné výživné na maloletú bolo určené v roku 2006, odkedy sa matka snažila zabezpečiť dieťaťu komplexnú starostlivosť pre jej fyzický i psychický vývoj. Dcéra bola prijatá na bilingválne gymnázium v Sučanoch, s čím sú spojené vysoké výdavky, najmä s ohľadom na plánový pobyt vo Veľkej Británii i ďalšie náklady. V spojitosti so súdnym konaním o zákaze styku musela maloletá navštevovať psychológa, má problémy s trávením a kožné problémy.

5. Kolízny opatrovník sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

6. Otec vo vyjadrení k vyjadreniu matky namietal matkou prezentované náklady na maloletú v sume 900,- Eur mesačne, čo je neprimerané. Svoje povinnosti sa snaží plniť, a to aj nad rámec určeného výživného; poukázal na skutočnosť, že dcéra jeho darčeky vracia. Matka podniká a žiaden z predmetov jej podnikania (kaderníctvo, skrášľovanie tela a pod.) nesúvisí s potrebou vzdelania. Otec naznačil, že sedenia maloletej u psychológa sú umelo vyvolané a skôr sú výrazom neschopnosti „popasovať sa“ so životom.

7. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 65 CMP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správne.

8. Vzhľadom na to, že krajský súd vo veci rozhodoval za účinnosti Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z. z., účinný od 1.7.2016) a Civilného mimosporového poriadku (zákon č. 161/2015 Z. z., účinný od 1.7.2016), odvolací súd bol povinný pri svojom postupe aplikovať novú úpravu (§ 470 ods. 1 CSP, § 395 ods. 1 CMP) s tým, že účinky procesných úkonov súdu prvej inštancie ostali zachované (§ 470 ods. 2 CSP, § 395 ods. 2 CMP).

9. Krajský súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. (aktuálne sú kritériá odôvodnenia rozsudku predmetom úpravy § 220 ods. 2 CSP). Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

10. Na doplnenie považoval súd druhej inštancie za potrebné reagovať na odvolacie námietky otca formulované v podanom opravnom prostriedku.

11. Odvolateľ v prvom rade poukazoval na porušenie jeho procesných práv tým, že súd nevyhlásil dokazovanie za skončené, ale bezprostredne po realizácii jednotlivých dôkazov na pojednávaní vyhlásil čiastočný rozsudok. K uvedenému považoval krajský súd za nevyhnutné poznamenať, že porušenie procesného pravidla malo zjavne podľa mienky odvolateľa zakladať dôvod na zrušenie rozsudku podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP. Z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR zo dňa 23.11.2010 sp. zn. 5Cdo/218/2010 vyplýva, že „obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

12. Podľa názoru odvolacieho súdu je obsah základného práva na spravodlivý proces determinovaný materiálnymi znakmi, ktoré znamenajú realnosť konkrétneho práva v procese napĺňania požadovanej súdnej ochrany. Postup súdu v civilnom súdnom konaní sa vyznačuje viacerými právno-technickými individualitami, z ktorých každá má svoju rozdielnu úlohu z hľadiska hodnotenia napĺňania práva dotknutého účastníka. Aj vyhlásenie rozhodnutia o ukončení dokazovania má svoje miesto v konaní a je zjavne vyžadované zákonom, na čo správne upriamil pozornosť odvolateľ v podanom opravnom prostriedku. Váha a hodnota tohto uznesenia však nie je z pohľadu krajského súdu pri posudzovaní podmienok vymedzených v § 389 ods. 1 písm. b/ CSP podstatná, pokiaľ okresný súd na pojednávaní dňa 22.6.2016 vyzval účastníkov na predloženie návrhov na vykonanie dôkazov a tiež deklaroval svoj úmysel vydať čiastočný rozsudok. Za daných okolností, keď mal otec možnosť v plnej miere vyjadriť sa k veci a navrhnuť potrebné dôkazy, neznamenalo nevyhlásenie uznesenia o skončení dokazovania porušenie práva odvolateľa na spravodlivý proces.

13. Pokiaľ ide o namietané nevykonanie listinných dôkazov, odvolací súd poukazuje na fakt, že väčšina z nich sa týkala obdobia, ktoré nebolo predmetom čiastočného rozsudku (a preto zrejme bude namieste sa nimi zaoberať v ďalšej fáze konania). Pokiaľ ide o zmluvu o tichom spoločenstve so spoločnosťou Royal Clinics, s.r.o., okolnosti jej uzavretia a pôsobenia otca v danom subjekte boli predmetom výsluchu otca na pojednávaní, z ktorého dôvodu nevykonanie danej listiny neznamenalo porušenie práva na spravodlivý proces.

14. Na tomto mieste je tiež vhodné poznamenať, že odvolateľ mohol predkladať návrhy na vykonanie dôkazov aj v odvolacom konaní (§ 205a O.s.p., aktuálne § 63 CSP), keďže ide o konanie, ktoré možno začať aj bez návrhu. Daná procesná možnosť ostala zo strany otca nevyužitá.

15. Ak otec tvrdil, že návrh na zverenie do striedavej starostlivosti nie je časťou predmetu konania, tento argument nebol namieste. Predmetom posudzovanej veci je zvýšenie výživného a zverenie do striedavej starostlivosti. Každý z týchto predmetov je samostatným objektom konania a môže byť o ňom rozhodnuté čiastočným rozsudkom; v prípade zvýšenia výživného definovaného finančnými sumami a istým obdobím prichádza naviac do úvahy vydanie čiastočného rozhodnutia aj s ohľadom na jednotlivé obdobie (ako tomu bolo v posudzovanej veci) či finančnú čiastku. Námietky otca zrejme vychádzali z názoru o nemožnosti „oddelenia“ určitej navonok samostatne vymedzenej časti konania a rozhodnutia o nej, čo popiera podstatu a logiku procesnej úpravy a inštitútu čiastočného rozsudku.

16. K materiálnym podmienkam pre zverenie dcéry do striedavej starostlivosti treba uviesť, že právny inštitút zákazu styku predstavuje výnimku zo všetkých pravidiel o povinnosti dbať na pravidelný kontakt rodiča s dieťaťom; ide o prípad, keď záujem dieťaťa vyžaduje, aby bolo dočasné stretávanie s jedným z rodičov obmedzené alebo úplne zakázané. Ide o výnimočné riešenie a vážny zásah do výkonu rodičovských práv a povinností, ktorý môže byť odôvodnený len okolnosťami na strane dieťaťa. Tieto musia byť natoľko závažné, že ochrana záujmu dieťaťa vyvolala potrebu obmedziť prirodzený kontakt. Jediným kritériom pre vyslovenie obmedzenia alebo zákazu styku je teda aktuálna nevyhnutnosť takéhoto opatrenia a záujem dieťaťa, z ktorého táto nevyhnutnosť vyplýva. Ak už bolo súdom právoplatne rozhodnuté o zákaze styku otca s dcérou, bolo nevyhnutné preskúmať (a s ohľadom na krátkosť času od poslednej úpravy), či tu existujú tak významné okolnosti, ktoré by mohli odôvodniť široký rozsah stretávania sa rodiča s dieťaťom. Tieto skutočnosti neboli nijako v konaní zistené a odvolací súd považoval takto navrhovanú zmenu za neprimeranú. Neznamená to, že by bolo možné uspokojiť sa s absolútnym zánikom vzťahu otca a jeho dcéry; jeho budovanie však možno zdravým spôsobom zrealizovať len postupnými citlivými krokmi (napr. občasnými stretnutiami, za prítomnosti psychológa a pod.).

17. K námietkam otca ohľadom nevypočutia maloletej odvolací súd len stručne poukazuje na priebeh pojednávania dňa 16.3.2012, ktorého sa zúčastnila maloletá a táto deklarovala nevôľu byť zverená do striedavej osobnej starostlivosti.

18. K majetkovej situácii otca odvolací súd poukazuje na výšku príjmov, ktoré boli podrobne popísané v napadnutom rozsudku a z ktorých je evidentná nadštandardná životná úroveň otca. Nie je možné pripustiť, aby otec akokoľvek bagatelizoval náklady na výživu svojej dcéry, pretože táto má zákonné právo podieľať sa na životnej úrovni svojho otca. Pokiaľ tento disponuje istým majetkom a životným štandardom, uvedené sa musí odraziť aj na úrovni jeho dcéry. Vysoké príjmy boli preto dôvodom pre zvýšenie výživného za dotknuté obdobie.

19. V ďalšom konaní rozhodne okresný súd o zvyšnej časti nároku na zvýšenie výživného, a to aj o návrhu na spätné priznanie výživného.

20. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bude rozhodnuté v konečnom rozhodnutí okresného súdu (§ 262 ods. 3 CSP).

21. Rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 za, 0 proti.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Dovolací súd nie je viazaný rozsahom dovolania vo veciach, v ktorých možno začať konanie aj bez návrhu (§ 77 CMP).